

Het Sluisbuurtproject

Ik ben op weg naar de Sluisbuurt waar ik een werkplaats heb. Ik ben er bijna, en al fietsend bedenk ik me hoe het terrein eruit zag toen we er mee begonnen: een kale vlakte met veel opstuivend zand. Niemand had kunnen bedenken dat drie jaar later het een idyllische plek zou zijn waar de natuur zijn gang gaat. Ik fiets het terrein op over de aangelegde stalonplaten met om me heen allemaal groeiende struiken en boompjes. Bij elk zijweggetje staat een grijze kast verscholen in het groen. In deze kasten bevinden zich de elektra-, en watermeters voor de verder op gelegen initiatieven. Ik besluit eerst maar eens te kijken of er nieuwe mensen zijn aangekomen op de camping. Op onze camping mogen alleen maar mensen staan die van te voren een doe-plan hebben ingeleverd over wat ze gaan maken op het terrein.

Ik fiets een zijpad op en verscholen tussen de struiken zie ik allerlei tentjes staan, en ik hoor getimmer. Op een open veld zijn er een aantal mensen bezig een installatie te bouwen. Zo te zien wordt het een meters hoge houten boog. Iemand die ik nog niet eerder gezien heb begint te vertellen dat ze begonnen zijn aan de toegangspoort voor het festival. Er zullen nog veel grotere installaties komen en aan het eind van het festival zal als afsluiting de poort in de fik gezet worden. Ik kan in mijn fantasie de kracht van het vuur al voelen.

Ik bedenk me dat doordat mensen begonnen zijn het festival nu van start is gegaan, binnen een paar dagen zal het hier een drukte van belang zijn met mensen die aankomen om iets te zullen gaan bouwen. Ik raak er geïnspireerd van en voel dat ook ik aan de gang moet gaan met mijn plan, en ga vlug naar mijn eigen werkplaats. Het is een plek waar meerdere romneyloodsen bij elkaar staan. Iedereen heeft zijn of haar loods een eigen identiteit gegeven.

Ik rij langs een grote container die helemaal uitgeklapt kan worden, een heel ingenieus geval. Je kan hem overal neerzetten en dan klapt hij open als een ontluikende bloem. Binnen een mum van tijd heb je dan je eigen werkplek zo groot als je hem zou willen.

Ikzelf heb het simpel gehouden: ik heb de loods neergezet en hem helemaal laten begroeien met bruidssluis. De loods is eigenlijk niet meer te herkennen als zodanig. Mijn buurman heeft over zijn loods een enorme berg aarde gestort, die nu helemaal begroeit is. Het is een soort konijnenhol geworden in de duinen. Hij heeft het in ieder geval niet koud in de winter.

Ik ben de hele dag bezig om zes lelijk eendjes aan elkaar te lassen zodat er een treintje gevormd wordt waarmee mensen over het festivalterrein vervoert kunnen worden.

Aan het eind van de dag ben ik erg bezweet en ga naar de mobiele spa. Voor 10 euro kan je daar heerlijk in de sauna zitten. Terwijl ik daarna toe ga merk ik dat het festival begint te lopen, ik kom veel mensen tegen. In de spa heeft iedereen het over wat ze aan het maken zijn. Als ik vertel waar ik mee bezig ben bieden een aantal mensen aan om te helpen. Mijn idee wordt een collectief idee, ze beginnen mee te denken. Iemand wil wel hele grote paraplu's maken die een meter boven de eendjes geplaatst worden tegen de zon en de mogelijke regen. Ik wordt er blij van.

Ik wordt uitgenodigd om op de camping met een groepje mensen mee te eten bij een vuurkorf. Het is erg gezellig en we maken afspraken voor de volgende dag.

Naar huis fietsend van deze idyllische enclave de stad in voel ik me trots dat we dit project van de grond hebben gekregen. Dat het een plek is wat we zelf vorm kunnen blijven geven, onze eigen regels hebben, dat we zo'n sfeer hebben neergezet waardoor mensen uit de hele wereld met ons mee willen genieten in mijn stad Amsterdam

Hessel Dokkum
maart 2011